

persons beskaffenhet eller en saks förhållande vitsordas. *Gifva, utfärda, meddela, taga, framte b. på något.* — *Syn. Se Betyg.* — 3) Handling, hvarigenom man gifver prof på någon egenskap; äfv. tecken, som tjenar till prof på ens tänkesätt, o. s. v. *Gifva b. på skicklighet, kunskaper, tapperhet. Detta var ett öfvertygande b. på hans vänskap för mig. Gifva någon b. på sin aktning, sin ömhet, sin kärlek.* — *Syn. Prof, Tecken.*

BEVISA, v. a. 1. o. 2. 1) Framställa, framlägga, anföra bevis (jfr. d. o. bem. 1. a, b, c.). *B. en sats, en omständighet, en uppgift, ett påstående. B. en proposition i Euclides. Med vittnen b. B. något vid domstol. Det b-r ingenting. Det b-r intet emot mig. Jag skall b. dig motsatsen.* — 2) Vara bevis på. *Denna handling b-r mycken godhet hos honom.* — *Syn. Utvisa, Tillkännagifva, Röja.* — 3) Gifva, lemna bevis, prof på en viss egenskap, ett visst tänkesätt. *B. sin skicklighet, färdighet, kunskap. B. mod. B. någon sin erkänsla, sin vänskap, sin aktning. B. någon gudomlig dyrkan. B. någon välgärning, tjänster.* Man säger äfv.: *B. sig hätsk, ogen, otacksam o. s. v. mot någon.* — *Syn. Ådagalägga, Visa, Bete.*

BEVISANDE, n. 4. Handlingen, då man bevisar.

BEVISGRUND, se *Bevisningsgrund*.

BEVISHANDLINGAR, f. 2. pl. (jur. o. adm.) Handlingar, som tjena till bevis i en sak.

BEVISLEDNING, f. 2. Ledning i bevis genom framlagda skäl. — *Syn. Se Bevisning.*

BEVISLIG, a. 2. Som kan bevisas. *Ett b-t brott. Det är b-t, att han gjort det.*

BEVISLIGEN, adv. Såsom kan bevisas. *Han har b. ljugit.*

BEVISLIGHET, f. 3. Egenskapen att kunna bevisas. *B-en af en sats, ett påstående. Brotts b.*

BEVISNING, f. 2. 1) Se *Bevisande*. *Han är mig b-en derför skyldig.* — 2) Innehållet af hvad som till bevis framställles, anföres. *En öfvertygande, matt, klen, dålig b. Denna b. du ger ej.* — *Syn. Bevis, Bevisledning, Deduktion.*

BEVISNINGSGRUND, m. 3. Sats, förhållande, uppgift, hvarpå en bevisning grundar sig.

BEVISTA, se *Bivista*.

BEVITTNA, v. a. 1. 1) Genom sitt vittnesmål inför domstol styrka sanningen, riktigheten af något. *Jag skall b. den anklagades oskuld. B. ett faktum, en uppgift. Låta b. något, framställa vittnen, för att intyga sanningen af något.* — 2) Intyga. *Jag kan b., att han icke var på balen i går.* — *Syn. Se Bekrästa.* — 3) (fig.) Tjena till bevis för. *Denna händelse b-r sanningen af det gamla ordspråket . . . Denna omständighet b-r, att . . .* — *Syn. Ådagalägga, Visa, Bevisa, Intyga, Styrka.*

BEVITTNANDE, n. 4. Handlingen, då man bevittnar.

BEVUXEN, se *Beväxt*.

BEVÅG, n. 5. sing. indef. Beslut, som man af sjelftagen makt fattat, och hvarför man sjelf får ansvara. *Brukas endast adverbialt i uttrycken: På mitt, ditt, hans, etc. b., eget b. Jag gör det på eget b., utan lof och med eget ansvar.*

BEVÅGEN, a. 2. neutr. — *et.* Som hyser gynnsamma tankar, välvilja mot någon. *Vara någon b. Hon är mig mycket b.* — *Syn. Gynnsamt stånd, Gynnsam, Välvillig, Benägen, Ynnestfull.*

BEVÅGENHET, f. 3. Egenskapen att vara bevågen. *Hysa, hafva b. för någon. Denne*

mans b. ger mig goda förhoppningar. — *Syn. Välvilja, Benägenhet, Gunst, Ynnest.*

BEVÄNDT, (ä långt) a. n. Dugligt, af värde. *Det är ingenting, föga b. med den mannen. Är det något b. med hans skicklighet i konsten?*

BEVÄPNA, v. a. 1. Förse med vapen (både i egentl. o. fig. mening). *B. manskapet, folket. B. sig med värja, pistol och dolk.* (Fig.) *B. sig med en paraply, med mod, tålmod, ständaktighet. B. sig emot olyckan, bereda sig att med mod och ständaktighet bära olyckan. B. sig emot frestelsen, bereda sig att väl emotstå frestelsen.* — *Syn. Vapna, Armera, Bevära, Utrusta.*

BEVÄPNAD, a. p. 2. 1) Försedd med vapen, som bär vapen. *B. ifrån topp till tå. Lätt, tungt b.* — Substantivt säges äfven: *En b., flere b-e, o. s. v.* — 2) (bot.) Så kallas en växtdel, som är försedd med tornar, taggar eller brännborster.

BEVÄPNANDE, n. 4. Handlingen, då man beväpnar.

BEVÄPNING, f. 2. (mindre brukl.) 1) Se *Beväpnande*. — 2) Se *Rustning*.

BEVÄRA, v. a. 1. Förse, utrusta med nödiga vapen. Säges isynnerhet om fartyg. *B. ett skepp, en fregatt, en slup.* — *Syn. Se Beväpna.*

BEVÄRANDE, n. 4. Handlingen, då man bevävar.

BEVÄRDIGA, v. a. 1. 1) Gifva värdighet af. *B. med svärdsorden.* — 2) Visa en person, att man anser honom värdig något. *Ändtligen b-de han honom med svar. Hon b-de honom ej med en blick. Hvad tycker du väl? den förnämde herrn b-de honom att få nalkas sin höga person.*

BEVÄRDIGANDE, n. 4. Handlingen, då man bevärdigar.

BEVÄRING, f. 2. 1) Se *Bevärande*. — 2) (mindre brukl.) Se *Beväpning*, 2. — 3) Samteliga de ynglingar emellan 20 och 25 år, som äro skyldige att, i händelse af krig, tåga ut till fäderneslandets försvar. — *Syn. Nationalmilis, Kon-skription, Milis, Landtvärn.* — 4) (i folkspråket) *Beväringsskyl. Exercera b., exercera i egenskap af beväringsskyldig.* — *Ss. B-skaryl, -sman-skap, -strupp, -syngling.*

BEVÄRINGSPERSEDEL, m. 2. pl. — *persedlar.* Persedel, som hör till bevärigen, utrustningen för en beväringsskyl.

BEVÄRINGSSKYLDIG, a. 2. Säges om de ynglingar emellan 20 och 25 år, som äro skyldige att, i händelse af krig, tåga ut till fäderneslandets försvar.

BEVÄRINGSSKYLDIGHET, f. 3. sing. Skyldigheten för hvarje svensk yngling emellan 20 och 25 år att, i händelse af krig, tåga ut till fäderneslandets försvar.

BEVÄXAS, v. p. 2. (har i part. både *Beväxt* och *Bevuxen*). Öfvertäckas med växter (både träd, buskar och örter). *Låta ett fält b. med skog. Trädet har blifvit beväxt med mossa. Låta blomsterparterren b. med ogräs. Menniskans hufvud är beväxt med hår.*

BEY, häj, m. 3. (turkiskt ord) Befälhafvare.

BEZIFFRA, se *Besiffr*.

BEZOAR, besoär, m. sing. ell. **BEZOARSTEN**, besoärsten, m. 2. Rund sammangyttring af fosforsyrad kalk och djurslem, som finnes i magen på åtskilliga djur, t. ex. Bezoargazellen. Ingår som beståndsdel i åtskilliga läkemedel, såsom: *Bezoarpulver, Bezoarättika, Bezoartinktur*, m. fl.